

Thứ Năm, 29-5-2025. Năm C
Thursday, May-29-2025. Year C
Tuần 6 Phục Sinh
Lễ Chúa Thăng Thiên

Cv 18, 1-8

Acts 18:1-8

Phaolô gặp một người Do-thái tên là A-qui-la, ... vừa mới từ I-ta-li-a đến, cùng với vợ là Pơ-rít-ki-la (Cv 18,2)

With all of its sermons, conversions, miracles, and travels, the Book of Acts gives us a bird's-eye view of the early Church. But it doesn't give us the full stories of all the heroes and heroines of that first generation of Christians who were instrumental in building the Church. As John said about his Gospel, "There wouldn't be enough books in the entire world" to write down all those stories (21:25)!

Think about Barnabas. He was instrumental in starting Paul on his apostolic career, and he even journeyed with him for a time (Acts 9:27; 13:1-3). But we don't hear much more about him after that point.

Think, too, about Priscilla and Aquila, whom we meet in today's first reading. This is what we know: they had recently arrived in Corinth because the emperor Claudius had expelled all the Jews from Rome. They welcomed Paul into their home and worked beside him during his stay. Then they met Apollos, realized he was not teaching the full gospel, and invited him into their home to teach him more fully. They also opened their home to church services and constantly nurtured new believers in the Lord (1 Corinthians 16:19). Later, we learn that Priscilla and Aquila traveled with Paul, and on at least one occasion risked their lives for him (Romans 16:3-4).

Finally, think of all the people whose names are listed at the end of many of Paul's letters—

Với tất cả các bài giảng, sự hoán cải, phép lạ và những chuyến đi, Sách Công vụ cho chúng ta cái nhìn tổng quan về Giáo hội sơ khai. Nhưng sách không cung cấp cho chúng ta câu chuyện đầy đủ về tất cả các anh hùng và nữ anh hùng của thế hệ Kitô hữu đầu tiên, những người đóng vai trò quan trọng trong việc xây dựng Giáo hội. Như Gioan đã nói về Tin mừng của mình, "Sẽ không có đủ sách trên toàn thế giới" để viết ra tất cả những câu chuyện đó (21,25)!

Hãy nghĩ về Barnaba. Ông đóng vai trò quan trọng trong việc đưa Phaolô vào sự nghiệp tông đồ của mình, và ông thậm chí đã đồng hành cùng ông trong một thời gian (Cv 9,27; 13,1-3). Nhưng chúng ta không nghe thêm nhiều về ông sau thời điểm đó.

Hãy nghĩ đến Priscilla và Aquila, những người mà chúng ta gặp trong bài đọc một hôm nay. Đây là những gì chúng ta biết: họ mới đến Côrintô vì hoàng đế Claudius đã trục xuất tất cả người Do Thái khỏi Rome. Họ chào đón Phaolô vào nhà của họ và làm việc bên cạnh ông trong thời gian ông ở đó. Sau đó, họ gặp Apollo, nhận ra ông không dạy toàn bộ Tin mừng, và mời ông vào nhà để dạy ông đầy đủ hơn. Họ cũng mở cửa nhà mình cho các buổi lễ của Giáo hội và liên tục nuôi dưỡng những người mới tin Chúa (1Cor 16,19). Sau đó, chúng ta biết rằng Priscilla và Aquila đã đi cùng Phaolô, và ít nhất một lần đã liều mạng sống vì ông (Rm 16,3-4).

Cuối cùng, hãy nghĩ đến tất cả những người có tên được liệt kê ở cuối nhiều lá thư của Phaolô

people like Epaenetus, Mary, Andronicus, Junias, Ampliatus, Urbanus, Stachys, Apelles, Aristobulus, Herodion, and Narcissus (Romans 16:3-11). So many names! So many people! And so many stories that are unknown to us! But here's the most important point: each one of them was essential to the growth of the Church.

The same is true for you! There is no such thing as nonessential support staff in the kingdom of God. There are no second-tier builders of the Church—at least not in God's eyes. You can make a real difference in the world as you embrace the calling God has for you. Whether you are in the spotlight or working "behind the scenes," know that the Lord sees your faithfulness—and he rejoices in you!

"Holy Spirit, thank you for all the heroes of the faith! And thank you for calling me to be a hero, too."

- những người như Epaenetus, Mary, Andronicus, Junias, Ampliatus, Urbanus, Stachys, Apelles, Aristobulus, Herodion và Narcissus (Rm 16,3-11). Quá nhiều tên! Quá nhiều người! Và quá nhiều câu chuyện mà chúng ta không biết! Nhưng đây là điểm quan trọng nhất: mỗi người trong số họ đều cần thiết cho sự phát triển của Hội thánh.

Điều tương tự cũng đúng với bạn! Không có khái niệm nhân viên hỗ trợ không cần thiết trong vương quốc của Chúa. Không có người xây dựng hạng hai nào của Giáo hội - ít nhất là không phải trong mắt Chúa. Bạn có thể tạo ra sự khác biệt thực sự trên thế giới khi bạn nắm lấy tiếng gọi mà Chúa dành cho bạn. Cho dù bạn đang ở trong ánh đèn sân khấu hay làm việc "hậu trường", hãy biết rằng Chúa nhìn thấy lòng trung thành của bạn - và Người vui mừng vì bạn!

Lạy Chúa Thánh Thần, con cảm ơn Chúa vì tất cả những anh hùng của đức tin! Và con cảm ơn Chúa vì đã gọi con cũng trở thành một anh hùng.

Ga 16, 16-20   John 16:16-20
Điều ấy có nghĩa là gì? (Ga 16,17)

What a troubling conversation! After washing their feet, Jesus tells his disciples he will soon be returning to his Father (John 14:12; 16:10). Knowing their concerns, he then reassures them, "A little while and you will no longer see me, and again a little while later and you will see me" (16:16) The disciples can't make sense of it and ask each other, "What does this mean?" (16:17).

Of course, we know what Jesus means. He was telling his disciples that he would die and that they would *no longer see him*. He was also encouraging them that when he rose from the dead, they would see *him again*. But the

Thật là một cuộc trò chuyện rắc rối! Sau khi rửa chân cho họ, Chúa Giêsu nói với các môn đệ rằng Ngài sẽ sớm trở về với Cha ngài (Ga 14,12; 16,10). Biết được mối lo lắng của họ, Ngài trấn an họ: "Một lát nữa các con sẽ không thấy Thầy, và ít lâu nữa các con sẽ thấy Thầy" (16,16). khác, "Điều này có nghĩa là gì?" (16,17).

Dĩ nhiên, chúng ta biết Chúa Giêsu muốn nói gì. Ngài đang nói với các môn đệ rằng Ngài sẽ chết và họ sẽ *không còn nhìn thấy Ngài nữa*. Ngài cũng khuyến khích họ rằng khi Ngài sống lại từ cõi chết, họ sẽ *gặp lại Ngài*. Nhưng các môn đệ đầy lo lắng; tất cả những gì họ có thể

disciples were filled with anxiety; all they could hear was that Jesus was going away.

Haven't we experienced this? At times, we feel close to the Lord and confident that we're on the right path. We see him. But at other times, like the disciples, we *can't see* the Lord. He seems distant, and our hearts grow troubled.

This shouldn't surprise us. This pattern of "seeing and not seeing Jesus" is a normal part of the Christian life. Even the saints experienced it! Ignatius of Loyola, for instance, called these states consolation and desolation. When we *see* Jesus in prayer and we're aware of his presence and goodness, we experience consolation. When we *don't see* him and our communion with him feels empty or even lost, we experience desolation. We may even alternate between a sense of peace and closeness and feelings of worry and dryness in the same day. But what can we do during a dry "season"?

First, keep showing up! It opens your heart to God's grace. "Prayer is both a gift of grace and a determined response on our part. It always presupposes effort" (Catechism, 2725). What's more, God always pours out grace, whether you feel it or not. Second, remember why you are there. St. Alphonsus Liguori reminds us that whenever we feel tempted to stop praying because it seems to be a waste of time, we can tell ourselves, "I am here to please God." Every prayer pleases him. Finally, cling to Jesus. He loves you and will never leave you.

So put your hope in Jesus' faithfulness. It may

nghe được là Chúa Giêsu sắp ra đi.

Chúng ta chưa từng trải nghiệm điều này sao? Đôi khi, chúng ta cảm thấy gần gũi với Chúa và tự tin rằng mình đang đi đúng đường. Chúng ta thấy Ngài. Nhưng những lúc khác, giống như các môn đệ, chúng ta *không thể thấy* Chúa. Ngài có vẻ xa cách, và tâm hồn của chúng ta trở nên bối rối.

Điều này không làm chúng ta ngạc nhiên. Kiểu "thấy và không thấy Chúa Giêsu" này là một phần bình thường của đời sống Kitô hữu. Ngay cả các vị thánh cũng đã từng trải qua điều đó! Ví dụ, thánh I-nhã thành Loyola gọi những trạng thái này là sự an ủi và cô đơn. Khi chúng ta *nhìn thấy* Chúa Giêsu trong lời cầu nguyện và chúng ta ý thức được sự hiện diện và lòng tốt của Ngài, chúng ta cảm nghiệm được sự an ủi. Khi chúng ta *không gặp* Ngài và sự hiệp thông của chúng ta với Ngài cảm thấy trống rỗng hoặc thậm chí mất đi, thì chúng ta cảm thấy cô đơn. Chúng ta thậm chí có thể xen kẽ giữa cảm giác yên bình và gần gũi với cảm giác lo lắng và khô khan trong cùng một ngày. Nhưng chúng ta có thể làm gì trong "thời gian" khô khan này?

Đầu tiên, hãy tiếp tục tỏ mình ra! Nó mở rộng tâm hồn của bạn với ân sủng của Thiên Chúa. "Cầu nguyện vừa là một món quà của ân sủng vừa là một phản ứng quyết tâm từ phía chúng ta. Nó luôn đòi hỏi nỗ lực" (GLCG, 2725). Hơn nữa, Chúa luôn tuôn đổ ân sủng, cho dù bạn có cảm nhận được hay không. Thứ hai, hãy nhớ tại sao bạn ở đó. Thánh Alphongsô Liguori nhắc nhở chúng ta rằng bất cứ khi nào chúng ta cảm thấy bị cám dỗ ngừng cầu nguyện vì dường như lãng phí thời gian, thì chúng ta có thể tự nhủ: "Tôi ở đây để làm hài lòng Chúa". Mọi lời cầu nguyện đều làm hài lòng Ngài. Cuối cùng, hãy bám lấy Chúa Giêsu. Ngài yêu bạn và sẽ không bao giờ rời xa bạn.

Vì vậy, hãy đặt hy vọng của bạn vào sự thành

take time, but he promises, “Your grief will become joy” (John 16:20).

“My soul waits for you, O Lord.”

tín của Chúa Giê-su. Có thể mất thời gian, nhưng ngài hứa: “Nỗi buồn của anh em sẽ trở thành niềm vui” (Ga 16,20).

Linh hồn con trông đợi Chúa, lạy Chúa.

Nguồn: the word among us
Chuyển ngữ: Linh mục Phaolô Vũ Đức Thành, SDD.